Robert David

Un copil alergind in noapte

Am fost acolo, in casa. Am intrat pe aleea umbroasa, am urcat treptele de piatra rosie, m-am uitat pe fereastra. Printre faldurile draperiei am zarit flacara unei luminari. Usa s-a deschis fara s-o fortez. S-a deschis cu un scirtiit lugubru.

Pasii mi s-au infundat in pinzele de paianjen care acopereau dusumeaua ca o mocheta groasa. M-am apropiat de vrajitoare. Trupul scheletic, incovrigat, parul pina la glezne. Chicotind, mi-a suierat:

-- O sa scrii cartea care iti va aduce banii si gloria. Dar fericit n-o sa fii…

Am privit-o de sus, lasindu-mi umbra sa-i acopere fata moarta. Pupilele albe scinteiau in bataia luminarii. I-am intins sacosa cu carne, piinea si am dat sa plec. Cu mina-i scheletica m-a prins de glezne, suierind:

-- N-o sa fii…

Am iesit din casa primind in plete palele de vint. Luna imbaia cerul in aur. Am luat-o pe strada, in jos. Nu-mi ieseau din minte cuvintele vrajitoarei. La ce carte se referea oare? Doar nu publicasem nimic. Si cit incercasem… Si cit imi dorisem…Nici macar o schita, dar'mite un roman…

Frunzele copacilor tremurau in intuneric, ca niste miini de copil cersind o mingiiere. Imi priveam ghetele intrecindu-se cu incapatinare.

Treceam pe linga casa lui Swan. Am intrat, Am ciocanit. Am deschis usa si am parcurs interiorul parasit, am urcat pe scara interioara, la etaj, pina la mansarda. Era pustiu.

In strada, vintul suiera din ce in ce mai amenintator. Pe cerul strapuns de stele am incercat sa deslusesc silueta vreunui nor singuratic. Fara noroc.

Am alergat si-am alergat catre casa. Si-am alergat. Si-am alergat. Cu cuvintele vrajitoarei in urechi… Peste ele se suprapuneau alte ginduri: un locotenent francez, o tinara in crinolina la marginea oceanului, Conchis, Maurice, nume ciudate, personaje absurde, mascate, un turn de abanos. Si peste toate astea, ca un filfiit de aripa, strigatul unei fete inchise intr-un subsol…